Rådets motivering: Rådets ståndpunkt (EU) nr 4/2017 vid första behandlingen inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om bekämpning genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen

(2017/C 184/02)

I. INLEDNING

Den 12 juli 2012 lade kommissionen fram ett förslag ([1]) till direktiv om skydd av unionens ekonomiska intressen genom straffrättsliga bestämmelser.

Rådet godkände den 8 juni 2013 en allmän riktlinje ([2]), varigenom ordförandeskapet gavs mandat att inleda trepartsmöten med Europaparlamentet.

Europaparlamentet antog sitt yttrande om utkastet till direktiv vid första behandlingen den 16 april 2014 ([3]).

Europaparlamentets budgetkontrollutskott och utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor bekräftade en överenskommelse om den kompromiss som blev resultatet av förhandlingarna vid trepartsmötena den 12 januari 2017.

Vid sitt möte den 7 februari 2017 nådde rådet en politisk överenskommelse om utkastet till direktiv. Den 25 april 2017 antog rådet sin ståndpunkt vid första behandlingen. Ståndpunkten ligger helt i linje med den kompromiss om direktivet som man enats om i de informella förhandlingarna mellan rådet och Europaparlamentet.

II. FÖRSLAGETS SYFTE

Målet med utkastet till direktiv är att fastställa minimiregler för definitionen av brott och påföljder i samband med bekämpning av bedrägerier och annan olaglig verksamhet som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, i syfte att effektivt bidra till ett starkare skydd mot brott som riktar sig mot dessa ekonomiska intressen, i linje med unionens regelverk på detta område. Jämfört med konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen ([4]), som kommer att ersättas av direktivet med avseende på de medlemsstater som är bundna av direktivet, föreskrivs i direktivet strängare regler i ett antal viktiga frågor, särskilt när det gäller påföljdssystemet.

III. ANALYS AV RÅDETS STÅNDPUNKT VID FÖRSTA BEHANDLINGEN

A. **Allmänna iakttagelser**

På grundval av kommissionens förslag till direktiv har Europaparlamentet och rådet fört informella förhandlingar i syfte att nå en politisk överenskommelse. Rådets ståndpunkt vid första behandlingen återspeglar fullt ut den kompromiss som med kommissionens hjälp har uppnåtts mellan de båda medlagstiftarna. Hänvisningar till rådets ståndpunkt vid första behandlingen bör därför tolkas som hänvisningar till den kompromiss som nåddes vid trepartsmötena.

Rådets ståndpunkt vid första behandlingen vidhåller målen i konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen ([5]) och i kommissionens förslag. Utkastet till direktiv innehåller tydligare och mer detaljerade bestämmelser i många av de frågor som nämns i konventionen, och det införs också helt nya bestämmelser, till exempel om preskriptionstider.

B. **Rättslig grund**

Kommissionens förslag grundade sig på artikel 325.4 i EUF-fördraget. Medlagstiftarna var emellertid eniga om att artikel 83.1 och 83.2 i EUF-fördraget utgör de enda rättsliga grunderna för fastställande av minimiregler för definitionen av brott och påföljder, inbegripet med avseende på brott inom området för bekämpning av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen. Direktivet kommer därför att antas på grundval av artikel 83.2 i EUF-fördraget.

Irland har meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv. Irland har valt att delta i direktivet. Förenade kungariket och Danmark deltar inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på dem.

([1]) 12683/12.
([2]) 10729/13.
([3]) 9024/14.
([4]) EGT C 316, 27.11.1995, s. 48.
([5]) EGT C 316, 27.11.1995, s. 48.

C. **Centrala politiska frågor**

1. **Definitionen av unionens ekonomiska intressen och direktivets tillämpningsområde**

I artikel 2 i direktivet definieras unionens ekonomiska intressen. I den allmänna riktlinjen föreslog rådet att man från direktivets tillämpningsområde skulle utesluta alla brott som riktar sig mot det gemensamma systemet för mervärdesskatt, som a priori skulle omfattas av definitionen. Efter förhandlingar med Europaparlamentet inkluderades slutligen brott som riktar sig mot det gemensamma systemet för mervärdesskatt i direktivet. En särskild definition av bedrägeri med avseende på inkomster som härrör från mervärdesskatt har lagts till i artikel 3. Direktivets tillämpningsområde är dock begränsat eftersom direktivet endast kommer att vara tillämpligt när brotten är allvarliga. Brotten ska anses vara allvarliga när de har anknytning till territoriet i två eller flera medlemsstater och inbegriper en total skada på minst 10 miljoner EUR.

2. **Definitionen av brotten**

I artikel 3 definieras de brott som omfattas av direktivet. Definitionerna av bedrägeri och aktiv och passiv korruption har till viss del uppdaterats och är i stort sett i linje med definitionerna i konventionen och dess protokoll. Ett nytt förskingringsbrott har införts som omfattar sådana ageranden från en offentlig tjänsteman som inte utgör bedrägeri i strikt bemärkelse.

3. **Påföljder för fysiska personer**

I rådets ståndpunkt vid första behandlingen fastställs i artikel 7 en uppsättning regler om minimipåföljder för fysiska personer. I förhållande till konventionen införs genom dessa regler nya detaljerade regler om påföljdsnivån. Brott som inbegriper betydande skada eller fördelar kommer att vara belagda med hårdare straff, dvs. ett maximistraff på minst fyra års fängelse.

4. **Preskription**

Konventionen innehöll inga uttryckliga regler om preskription. I själva verket införs genom artikel 12 i direktivet de första detaljerade bindande reglerna om preskription i unionens straffrättsliga bestämmelser. Medlemsstaterna är skyldiga att föreskriva en preskriptionstid som möjliggör brottsbekämpning under en tillräckligt lång tidsperiod så att brotten kan hanteras effektivt. Den minsta preskriptionstiden vid allvarliga brott är fem år. En regel om preskription avseende verkställighet av påföljder har också införts.

5. **Samarbete mellan medlemsstaterna, Europeiska kommissionen och EU-byråer samt revisionsrätten**

Genom artikel 15 införs nya regler om skyldigheten för medlemsstaterna, vissa byråer såsom Eurojust och kommissionen att inom ramen för sin respektive behörighet samarbeta i kampen mot de brott som fastställs i direktivet. Det har också införts en skyldighet för revisionsrätten och andra revisionsorgan att upplysa om relevanta omständigheter.

IV. SLUTSATS

Rådets ståndpunkt vid första behandlingen återspeglar den kompromiss som med kommissionens hjälp har uppnåtts i förhandlingarna mellan rådet och Europaparlamentet. Genom att godkänna rådets ståndpunkt vid första behandlingen utan ändringar fastställer Europaparlamentet tillsammans med rådet detta direktiv.